

John Grisham

De weduwe

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

1

De cliënten die werden aangetrokken door het eigenaardige advocatenkantoortje op de hoek van Main en Maple namen problemen met zich mee waar Simon schoon genoeg van had. Faillissementen, aanklachten wegens rijden met een slok op, achterstallige alimentatie, executieverkoop, blikshade, verdachte valpartijen, dubieuze claims van arbeidsongeschiktheid: het handelsmerk van een alledaagse advocaat wiens studentendromen over rijkdom zo erg waren vervaagd dat ze bijna niet meer bestonden. Na achttien jaar malle molen was Simon F. Latch, advocaat en juridisch raadsman, er helemaal klaar mee. Hij was andermans problemen beu.

Af en toe kreeg hij even adempauze van alle ellende als een cliënt op leeftijd wat ondersteuning bij boedelzaken nodig had, zoals een aangepast testament. Dat waren bijna altijd ongecompliceerde kwesties die iedere willekeurige eerstejaarsstudent kon afhandelen, hoe zwaarmoedig Simon het ook probeerde te brengen. Voor slechts tweehonderdvijftig dollar kon hij een eenvoudig testament van drie pagina's schrijven – of 'opstellen', zoals hij het liever noemde – en dat op zwaar, met goud afgezet papier printen, waarna hij het door zijn 'personeel' liet legaliseren en de indruk wekte dat de cliënt iets heel gewichtigs 'uitvoerde'.

Maar eerlijk gezegd had de helft van hen niet eens een testament nodig, ongeacht hoe eenvoudig, al zou geen en-

kele advocaat in de geschiedenis van de Amerikaanse rechtspraak dat ooit tegen een betalende cliënt zeggen. En al net zo eerlijk gezegd was het honorarium van tweehonderdvijftig dollar pure afzetterij, want op internet wemelde het van de gratis eenvoudige testamenten die net zo rechtsgeldig waren. En al net zo eerlijk gezegd raakte Latch dat hele testament nauwelijks aan. Matilda, zijn secretarieel medewerker, vulde de ontbrekende gegevens in en printte de belangrijke documenten.

De huidige cliënt was mevrouw Eleanor Barnett, een weduwe van vijfentachtig die in haar eentje in een bescheiden huis in een buitenwijk woonde, dat zij en haar tweede echtgenoot tien jaar eerder hadden gekocht. Ze had geen kinderen, maar Harry Korsak, haar laatste man, had twee zoons uit een eerder huwelijk en hij had jarenlang geprobeerd om Eleanor, zijn geliefde tweede vrouw, over te halen het stel te adopteren om uiteenlopende redenen, die haar geen van alle aanspraken, want – zoals ze tijdens hun ellenlange tweede telefoongesprek aan Matilda had toevertrouwd – ze had een bloedhekel aan die jongens. Ze waren een en al ellende.

‘En hebt u een hypotheek op het huis?’ had Matilda beleefd gevraagd, om te voorkomen dat ze een vermoedelijk breedsprakig verhaal over de twee verwerpelijke zoons zou moeten aanhoren.

Nee. Het huis was afbetaald, net als de auto. Er waren geen schulden. Harry Korsak was heel zuinig geweest, als kind van ouders uit de crisisjaren, snapt u, en hij moest er domweg niet aan denken om zich in de schulden te steken. Tussen de telefoontjes door deed Matilda zoals altijd onderzoek op internet en kwam erachter dat het huis, dat door de county werd getaxeerd op tweehonderdtachtigduizend dollar, inderdaad vrij was van schulden of besla-

gen, en dat ook de auto – een vijftien jaar oude Lincoln – niet belast was. Toen ze iets dieper groef, vond ze een strafblad van Clyde Korsak, de oudste van de twee niet-geadopteerde zoons. Tientallen jaren eerder was hij betrapt op cocaïne dealen en had hij vier jaar in de gevangenis gezeten.

Mevrouw Barnett wilde verder geen financiële kwesties over de telefoon bespreken en zei dat ze liever haar gesprek met meneer Latch wilde afwachten. Ze kwam stipt om twee uur aan, gekleed als een enigszins welgestelde dame op weg naar de kerk. Matilda had er zo wel honderdduizend zien komen en gaan, en ze taxeerde haar onmiddellijk terwijl ze koffie in een fraai porseleinen kopje schonk, dat ze speciaal voor de oude garde bewaarde. De meeste cliënten kregen kartonnen bekertjes. Mevrouw Barnett was nog goed ter been, zonder stok en niet wankel, maar met stevige pas en een rechte houding. Ze ging keurig op een stoel in de ontvangstruimte zitten en nam slokjes van haar koffie, met haar pink in de lucht als een teken van goede manieren of een vleugje snobisme. Aan haar uiterlijke verschijning te zien was ze lichamelijk goed in vorm en had ze waarschijnlijk nog zeker tien jaar te gaan voordat haar testament in werking zou treden.

Na een paar minuten verkondigde Matilda dat meneer Latch zijn 'juridische conferencecall' had afgerond en haar kon ontvangen. Ze ging mevrouw Barnett door een korte gang voor naar de vergaderruimte, waar de planken tegen de donkere muren vol stonden met dikke wetboeken die meneer Latch in geen jaren had aangeraakt.

Simon was van plan haar binnen een halfuur te lozen. Daar zou volgende week nog een halfuur bij komen als het nieuwe testament goed en wel ondertekend zou worden, en daarmee zou hij in theorie zijn uurtarief van tweehonderd-

vijftig dollar moeten hebben verdiend. Een goede vriend uit zijn studietijd factureerde momenteel vier keer zoveel bij een fiscaal advocatenkantoor in Washington, maar Simon probeerde niet aan dat soort dingen te denken. Door de jaren heen had hij zichzelf er bijna van overtuigd dat de kwaliteit van zijn leven in het stadje Braxton in Virginia veel beter was en dat het geld hem niks kon schelen.

Hij ging op de charmante toer, zoals hij altijd deed bij oudere vrouwen, en wist meteen dat hij haar om zijn vinger had gewonden. ‘Wat een mooie ketting,’ zei hij vleierend.

Ze lachte met een mond vol natuurlijke gele tanden. ‘Gut, dank u wel.’

‘Ik zie in de aantekeningen dat u alleenstaand bent, op zichzelf woont en geen kinderen of kleinkinderen hebt. Twee keer getrouwd geweest, beide echtgenoten overleden.’ Hij bladerde door Matilda’s rapport alsof hij de Magna Carta las.

‘En u hebt de naam Barnett aangehouden nadat u met meneer Korsak was getrouwd.’

‘Nou, niet precies. Na de dood van Harry besloot ik om weer “Barnett” te gaan gebruiken. Ik heb de naam Korsak nooit mooi gevonden, weet u. Onder ons gezegd: ik vond Vince Barnett veel leuker dan Harry Korsak. Vince en ik waren elkaars jeugdliefde, weet u wel, jong getrouwd en zo’n beetje samen opgegroeid. We waren jonger en romantisch actiever, als u begrijpt wat ik bedoel.’

Simon begreep precies wat ze bedoelde en had er geen behoefte aan dat nader te verkennen. ‘Hebt u momenteel een testament?’

‘Ze verlopen toch niet, of wel?’

‘Nou, nee.’

‘Ik heb er wel een, maar daar heb ik zo mijn twijfels over. Ik wil graag een nieuwe versie en wil u ook als advocaat in

dienst nemen voor andere kwesties. Op afroepbasis.'

'Op wat voor soort andere kwesties doelt u?'

'Nou ja, je weet maar nooit, vooral met al die fraude en scams van tegenwoordig. Ouderen zijn vaak doelwit. Het is gewoonweg vreselijk hoeveel senioren alles kwijtraken. Ik wil me daartegen beschermen en daarom wil ik dat u op afroepbasis voor me beschikbaar bent om de boel in de gaten te houden. Mijn vriendin Doris heeft altijd een advocaat op afroep.'

Op dit moment kon Simon niets ergers bedenken dan altijd maar paraat te moeten staan voor een oudere cliënt die dacht dat ze werd opgelicht. Maar als ze erop stond, zou duizend dollar misschien wel een mooie regeling zijn.

'Hoeveel betaalt ze die advocaat op afroepbasis?'

'O, niet veel. Ze zegt dat je er vrij goedkoop een kunt krijgen.'

Simon haalde diep adem en probeerde het gesprek in goede banen te leiden. 'Laten we het over uw testament hebben. Het is belangrijk dat ik uw huidige versie inkijs.'

'Ja, dat weet ik. Dat heeft Matilda aan de telefoon gezegd, maar ik ben vergeten het mee te nemen. Het lijkt wel of ik de laatste tijd steeds meer vergeet.'

Dat hoorde erbij. Als je over de tachtig was, had je ze waarschijnlijk niet allemaal meer op een rijtje. Hij zou later wel met Matilda overleggen om te besluiten of mevrouw Barnett voldoende geestelijke capaciteiten had om te begrijpen wat ze deed. Maar de eerste indruk was goed, en voor tweehonderdvijftig dollar was hij maar tot op zekere hoogte bereid zich druk te maken.

'Kunt u het misschien morgen of zo langsbrengen?'

'Ja hoor, geen probleem. Sorry dat ik zo lastig ben.'

'Geeft niet. We moeten het over uw bezittingen en verplichtingen hebben.'

‘Er zijn geen verplichtingen. Geen cent schuld. Harry, mijn overleden man, had een hekel aan schulden. Hij wilde niet eens een creditcard gebruiken. We leefden schulden-vrij.’

Dat vond Simon een heerlijk woord en hij kon er alleen maar van dromen om zich ooit uit de schulden te worstelen. ‘Dat is bewonderenswaardig,’ zei hij vroom, alsof ze zijn zegen nodig had. Op al zijn eigen bezittingen rustte een zware hypotheek.

‘Maar ik heb er wel een genomen na zijn dood. Een Visa-kaart.’

Hij schreef iets nutteloos op en vroeg: ‘Oké, en hoe zit het met de bezittingen? Hebt u een eigen huis?’ Hij wist dat het zo was, maar de meeste oudere cliënten vonden het fijn om op te scheppen over alles wat ze hadden opgebouwd. Ze waren trots op hun zuinige levensstijl, waardoor ze na tientallen jaren vrekigheid nu financiële zekerheid hadden.

‘Jazeker.’

‘Enig idee wat de marktwaaarde tegenwoordig is?’

‘Nou, niet echt, maar de county heeft het getaxeerd op tweehonderdtachtigduizend, geloof ik. Zoiets.’

‘Oké, dat is prima. Het huis is meestal het grootste bezit in iemands nalatenschap.’

‘In mijn geval niet,’ zei ze scherp, alsof ze een beetje beleidigd was.

Hij bleef schrijven en het drong voor het eerst tot hem door dat dit testamentje weleens helemaal niet zo eenvoudig kon zijn. ‘Hebt u nog meer onroerend goed? Een vakantiehuis? Huurwoningen?’

‘O, nee. Harry hield niet van onroerend goed. Hij zei dat het te veel gedoe was.’

O, *alsjeblieft, waar hield Harry dan wél van?* ‘Ik begrijp het. Hebt u nog andere investeringen?’

Ze haalde diep adem en keek opeens bezorgd. ‘Ik kan u toch wel vertrouwen, hè, meneer Latch?’

‘Natuurlijk. Ik ben uw advocaat, ik heb een geheimhoudingsplicht.’ Simon bespeurde een lichte trilling in zijn binnenste, alsof er een paar echt geweldige onverwachte feiten in het spel waren. Hij was een paar keer verrast geweest in de afgelopen achttien jaar als erfrechtadvocaat, maar niks opzienbarends.

‘Nou, ziet u, meneer Latch...’

‘Zeg maar Simon.’

‘Simon, wat een leuke naam. Kijk, Simon, Harry heeft bijna veertig jaar als regionale vertegenwoordiger voor Coca-Cola gewerkt. Ik denk dat dat zijn dood is geweest. Zijn bloedsuikerspiegel schoot omhoog, hij kreeg op zijn negenenzestigste een beroerte en daar is hij nooit van hersteld. We hadden altijd volop Coke in de koelkast – de echte, geen light – en daar dronk hij te veel van, dat vond ik tenminste. Hoe dan ook, hij kwam in aanmerking voor aandelenopties, een paar tegelijk, en hij kocht elk aandeel Coke dat hij maar te pakken kon krijgen. Hij verkocht nooit, hij vond het gewoon leuk om het aantal te zien groeien. En of het groeide! Toen begon hij een jaar of dertig geleden cokeproducten aan Walmart te verkopen en raakte gefascineerd door het bedrijf. Het verkocht een heleboel frisdrank. Harry ging aandelen Walmart kopen en deed er nooit ook maar een van de hand. Nadat hij plotseling overleden was, vroeg ik me af wat ik met al die aandelen aan moest. Hij wilde ze niet aan zijn zoons nalaten, want hij wist dat die één brok ellende waren. Nog steeds. En dat is het ’m nou juist, Simon, de jongens weten niks van die aandelen. Harry heeft het ze nooit verteld, ik ben de enige aan wie hij het verteld heeft. Hij vond het grappig dat we rustig in ons bescheiden huisje woonden en dat niemand wist dat we miljoenen waard waren.

Miljoenen? Het lukte Simon om op zijn notitieblok te blijven schrijven, maar zijn handschrift, dat onder de beste omstandigheden al onleesbaar was, gleed nu nog meer af tot wat miezerige hanenpoten. Op dat moment kon hij zich niet herinneren dat hij ook maar één keer een testament had opgesteld voor iemand die een miljoen dollar waard was, en dat nog afgezien van het onroerend goed.

Hij behield zijn advocatenfrons, alsof hij helemaal niet onder de indruk was. ‘En wat eh, wat deed hij met al die aandelen?’

‘Die heeft hij aan mij nagelaten, net als al het andere. Hoe heet dat, “huwelijksvrijstelling bij erfbelasting”?’

‘Ja, inderdaad. Je mag alles belastingvrij aan je huwelijks-partner nalaten. Harry was vast en zeker een slimme man.’

‘Het grappige is dat hij nooit beweerde dat hij slim was. Hij was behoorlijk bescheiden, werkte hard, betaalde zijn schulden, legde geld opzij, kocht aandelen en liet alles aan mij na. Hij wilde iets doen om zijn zoons te helpen, en eerlijk is eerlijk, daar heeft hij alles voor geprobeerd. Maar als ze van zijn aandelenportefeuille hadden geweten, zouden ze hem gek hebben gemaakt. Dus heeft hij het ze nooit verteld. En toen overleed hij plotseling.’

Het kwam zelden voor dat een cliënt die een eenvoudig testament wilde laten maken met woorden als ‘aandelenportefeuille’ en ‘huwelijksvrijstelling’ strooide. Simons voelsprietten staken nog ietsje verder omhoog.

‘Wat is de waarde van de aandelenportefeuille?’

Ze hield, echt waar, haar hand voor haar mond alsof ze dat niet mocht zeggen. Daarna wreef ze in haar ogen en keek bang. Ze dempte haar stem en vroeg: ‘Dit is toch allemaal strikt vertrouwelijk, hè?’

‘Dat hebben we al vastgesteld, mevrouw Barnett. Als u wilt dat ik een fatsoenlijk testament opstel, moet ik weten

wat er in de nalatenschap zit. Misschien is een eenvoudige wilsbeschikking wel helemaal niet wat u nodig hebt.' Hij voelde het nieuwe document elk moment dikker worden. En het tarief voor zijn afroepdiensten werd ook vetter, nu zo'n vijfduizend dollar.

'De mensen moesten eens weten. Mijn vrienden, Harry's zoons. Niemand weet het, Simon.'

Simon schonk haar een geruststellende glimlach, alsof hij zeggen wilde: *tegen mij kunt u alles zeggen*. Maar hij zei: 'Deze wanden zijn van staal, mevrouw Barnett. Er lekt niks doorheen. Ik ben ethisch gebonden aan een geheimhoudingsplicht.'

Gesterkt knarsetandde ze en zei: 'Vorige week waren de aandelen iets meer dan zestien miljoen waard. De markt gaat op en neer, hè?'

Simon schreef het bedrag op en wist een pokerface te behouden, alsof dit allemaal dagelijkse kost was.

Ze boog zich dichter naar hem toe en vroeg: 'Dat is een heleboel, toch?'

'Ja.'

'Is het heel ongebruikelijk?'

'Dat zou ik wel zeggen. Ik zie zelden cliënten met zo'n vermogen.' *Zelden? Wat dacht je van nooit?*

'En wat moet ik ermee? Ik zou het niet weten.'

O, die vragen. En de suggesties.

'Eh, nou, hoeveel van het vermogen zit in aandelen Coca-Cola?'

'Zo'n tien miljoen. En ongeveer zes in Walmart.'

'En het dividend?'

'Nou ja, zoals je weet keert Walmart amper iets uit, een paar cent per aandeel. Maar Coca-Cola is een ander verhaal. Dat betaalt al sinds mensenheugenis vier procent per jaar.'

‘Jaarlijks vier procent van tien miljoen?’

‘Zoiets. Het is iets meer dan vier ton per jaar. En het stapelt zich op. Ik weet niet wat ik ermee moet. Kun jij me helpen, Simon?’

‘Ik weet zeker dat we iets zullen bedenken, maar dit wordt niet zomaar een eenvoudig testament, mevrouw Barnett. Hier gaat wat tijd in zitten.’

‘Wil je me Netty noemen, alsjeblieft? Dat is mijn oude bijnaam, maar er zijn slechts een paar mensen die hem gebruiken. Als jij Simon bent, ben ik Netty.’

Hij schonk haar zijn allersentimenteelste glimlach en zei: ‘Natuurlijk,’ terwijl hun band hechter werd. ‘Met zo’n inkomen zul je wel behoorlijk wat geld op de bank hebben.’

‘Inderdaad.’

Stilte. ‘Oké, hoeveel?’

‘Bijna vier miljoen.’

‘En dat staat op... nou ja, op wat voor soort rekeningen?’

‘Lopende rekening, spaarrekening en deposito’s. Maar de bank is niet hier gevestigd. Harry zou nooit bij een lokaal kantoor bankieren. Hij was altijd bang dat nieuwsgierige ogen onze rekeningen zouden zien en, tja, je weet hoe graag mensen roddelen. Dus bankierde hij bij East Federal in Atlanta, een van de grootste.’

‘Atlanta?’

‘Ja, daar hebben we jaren gewoond. Hoofdkantoor van Coca-Cola, wist je dat?’

‘Natuurlijk.’ Simon had geen idee waar het hoofdkantoor van Coca-Cola zat. Hij schreef maar door, terwijl de gedachten door zijn hoofd tolden. Hij sloeg de bladzijde van zijn notitieblok om en begon op een blanco pagina. Hij schreef het bedrag van tienduizend dollar op, gevolgd door ‘afroepbasis.’

‘Gewoon uit nieuwsgierigheid, Netty: wie heb je in je

laatste testament aangewezen als erfgenaam? Aan wie laat je je aandelen en bankrekeningen na?’

Ze zuchtte alsof het te pijnlijk was om erover te praten. ‘Tja, Simon, dat is een van de redenen dat ik hier ben. Ik vind mijn huidige testament maar niks. Ik heb het weken geleden ondertekend en sindsdien slaap ik slecht.’

‘Wie heeft het opgesteld?’

‘Een advocaat hier aan de overkant. Wally Thackerman. Ken je hem?’

‘Jazeker. Ik ken alle advocaten in de stad.’

‘Vertrouw je hem? Is het een fatsoenlijke kerel?’

‘Ja, nee, min of meer, misschien. Wally is best aardig, maar ik zou hem geen vriend noemen. Of ik hem vertrouw? Dat weet ik nog zo net niet. Hoezo? Vertrouw jij hem?’

‘Eerst wel, maar nu weet ik het niet meer. Kijk, Simon, ik wist eigenlijk niet wie ik in mijn testament moest zetten. Wie de aandelen en het geld moet krijgen, snap je?’

‘Uhuh.’

‘Dus heeft Wally me overgehaald om het allemaal aan hem na te laten, in een trust. Als ik overlijd, verkoopt hij de aandelen, stopt het geld in een of andere trust, dat heb ik nooit precies begrepen, en dan heeft hij de bevoegdheid om het bedrag te verdelen onder mijn favoriete goede doelen.’

‘En wat zijn je favoriete goede doelen?’

‘Die heb ik niet.’

‘Niet een?’

‘Nee. Kijk, Harry vond het maar niks om geld weg te geven. Hij had altijd zo’n houding van: niemand gaf hem ooit geld toen hij platzak was en honger had, dus waarom zouden mensen dan nu verwachten dat hij ze iets gaf. Ik zou niet zeggen dat hij vrekkig was, maar misschien was hij dat wel. Hoe dan ook, we hebben nooit de gewoonte gehad om geld weg te geven.’

‘En na zijn dood, toen jij alles erfde?’

‘Nou ja, er was wel een keer een goed doel dat ik leuk vond, of dat dacht ik tenminste. Jaren geleden zag ik op tv iets over slingerapen in Oeganda, en hoe die stierven van de honger door een of ander chemisch spul dat de overheid er sproeide. Die arme beestjes verschrompelden en gingen bij bosjes dood. Mijn hart brak, dus ik stuurde duizend dollar naar de Spider Monkey Trust, een organisatie met een adres in Boston. Ze bedankten me, stuurden een kalender en nog wat dingen, maakten me lid van een commissie en vroegen daarna om meer geld. Ik stuurde nog een cheque, en nog een, en ze bleven maar vragen. Ze wilden zelfs een directeur deze kant op sturen om me te ontmoeten en samen te lunchen en zo. En toen verkochten ze mijn naam en adres aan iemand anders, en voor ik het wist zat mijn briefbus tjokvol met post van mensen die walvissen, bizons, cheeta's en Canadese veelvraten wilden redden. Ik stuurde ze niks. Het werd zo erg dat ik mijn postadres heb veranderd. En toen heeft de FBI de Spider Monkey Trust opgerold; het bleek allemaal oplichterij te zijn. Ze hebben me elfduizend dollar afhandig gemaakt. Dus nee, Simon, ik moet niks meer hebben van goede doelen.’

Simon slaagde erin om te luisteren terwijl zijn hoofd omleefde van de gedachten aan die rat van een Wally Thackerman aan de overkant, die zichzelf in het testament had gezet en alle touwtjes in handen had genomen. Dat was hoogst onethisch en reden tot royement, maar goed, als je in het geld zwom, hoefde je natuurlijk niet meer zo nodig als advocaat te werken.

Ze kweekte maar door. ‘Sinds ik dat testament heb ondertekend, maak ik me voortdurend zorgen. Het lijkt me niet goed als een advocaat alles in handen kan krijgen, toch, Simon?’

‘Ik moet dat testament zien, Netty.’

Ze haalde een zakdoekje uit haar zak en depte haar wangen. ‘Sorry. Dit is allemaal zo verwarrend. Kijk, ik had er helemaal geen goed gevoel bij om alles aan meneer Thackerman over te dragen, ik ken die man niet eens. Dat was niet zo slim, hè?’

Natuurlijk niet. Het was oliedom. Maar nu zijn cliënt hier kwetsbaar en in tranen zat, terwijl ze een fortuin in handen had, liep Simon er alleen maar warm voor. ‘We gaan het regelen, Netty. Vertrouw maar op mij. Dit valt makkelijk recht te zetten. Bij nalatenschapsplanning wordt soms een aanzienlijk deel van de bezittingen ondergebracht in een trust, en vaak wordt dan de advocaat aangewezen als trust-beheerder.’

‘Juridische kletsboek.’

‘Ja. Sorry, maar de wet is vaak nogal ingewikkeld. Zodra ik dat testament heb gezien, kunnen we van daaruit verder werken.’

‘Oké.’

Simons hoofd tolde. Hij sloeg zijn notitieblok dicht, deed de dop op zijn pen en zei: ‘Goed, morgen moet ik in Fairhaven zijn, niet ver bij jou vandaan. Laten we bij de nieuwe Starbucks in Millmont Street afspreken. Weet je waar dat is?’

‘Ik denk het wel, maar ik vind het echt niet erg om naar het centrum te komen, hoor.’

‘Nee, ik sta erop. Zelfde tijd, morgenmiddag om twee uur. En dan kijk ik naar je testament.’

‘Goed dan.’

‘En dan nog iets wat gevoelig ligt, Netty, en wat ik alleen aan jou vertel. Matilda is niet de meest discrete persoon die ik ooit in dienst heb gehad. We hebben wat gedoe gehad omdat ze dingen niet altijd geheimhoudt, en dit is echt zo’n

roddel die ze weleens aan de verkeerde mensen zou kunnen doorvertellen.’

‘O, jee.’

‘Precies. Ik zal binnenkort afscheid van haar moeten nemen. Een advocaat kan geen kletskaus op kantoor hebben. Maar intussen: mondje dicht tegen haar. Als je me nodig hebt, bel me dan maar mobiel.’ Hij schoof haar een visitekaartje toe.

‘O, jee.’ Ze veinsde verbazing, maar genoot ook van de intrige.

‘Het komt wel goed, geloof me. Ik kan het testament zelf opstellen en dan hoeft ze het nooit te zien. Dat lijkt me beter.’

‘Als jij het zegt.’

‘Geloof me. Morgenmiddag om twee uur bij Starbucks.’

Hij liep achter haar aan de gang door naar de receptie en babbelde de hele tijd over het weer. Netty keek Matilda wantrouwend aan in het voorbijgaan, maar zei niks. Simon deed de voordeur open en liep met haar mee naar buiten. Terwijl ze wegliep en in haar auto stapte – de oude Lincoln – keek hij strak naar het advocatenkantoor aan de overkant van Main Street.

ADVOCATENKANTOOR WALTER J. THACKERMAN. Wat een kwal.

Eenmaal weer binnen zei Matilda: ‘Aardige dame. Heb je de vragenlijst? Dan maak ik het testament meteen even op.’

Simon bleef staan en keek uit het raam aan de voorkant alsof er iets mis was. ‘Ze zou weleens een probleem kunnen hebben. Misschien is ze gek, helemaal van het padje af. Volgens mij wordt ze ergens voor behandeld, we moeten uitkijken. En ze weet niet precies wat ze met haar huis wil, dus ze wil een paar dagen bedenktijd. Het zou een drama kunnen worden.’

‘Ze leek me anders heel charmant.’

‘We zien wel. Heb ik vanmiddag nog meer afspraken?’

‘Ja, de Pendergrasts. Hun faillissement levert problemen op.’

‘Fantastisch.’

2

De rest van de dag was waardeloos. Hij kon de gedachte niet verdragen om een uur lang bij meneer en mevrouw Pendergrast te moeten zitten terwijl ze maar bleven bekechten over wiens schuld het was dat ze financiële problemen hadden. Simons specialisme was faillissementen en die leverden vaak meer ellende op dan echtscheidingen, waaraan hij een bloedhekel had. Hij belde de Pendergrasts en zegde de afspraak af met een van de vele standaard-smoezen die iedere advocaat gebruikte om ergens onderuit te komen: hij zei dat hij opeens moest opdraven in de federale rechtbank. Maar eigenlijk hoefde hij helemaal nergens heen. Het meest urgente dossier op zijn bureau ging over de verkoop van een ijssalon verderop in de straat, een deal van twintigduizend dollar waarvoor hij misschien iets van duizend dollar zou opstrijken.

Ineens leken alle dossiers zo onbeduidend. Een oudere cliënt met zestien miljoen dollar aan aandelen en ook nog eens een enorm bedrag op de bank had zojuist zijn kantoor verlaten met een testament waarmee ze haar fortuin naliet aan een ratterig advocaatje aan de overkant van de straat. Simon kon nergens anders meer aan denken. Nadat Matilda om klokslag vijf uur was vertrokken, ging hij tien minuten later weg en reed naar een bar in een motel langs de snelweg. Het was de stamkroeg van advocaten en rechters die niet te vaak met drank op gezien wilden worden in de

stad, al waren er een paar die openlijk en bovenmatig dronken. Gelukkig waren die er geen van allen, en Simon nam een biertje mee naar een donker hoekje en probeerde zijn gedachten op een rijtje te zetten.

Hij moest bij het begin beginnen. Eerst moest hij dat testament zien, om zich ervan te vergewissen dat zijn lieve Netty de waarheid vertelde. Hij kon nog altijd moeilijk geloven dat een advocaat, welke advocaat dan ook, het lef zou hebben om zichzelf in een testament te zetten en onbelemmerd toegang had tot een heel fortuin. Maar het feit dat hij, de hooggeachte Simon Latch, overwoog om iets te doen wat daar heel erg op leek, deed hem beseffen dat het inderdaad mogelijk was. Na Netty's dood zou er ongetwijfeld een enorme juridische strijd losbarsten, met rechtszaken over en weer, maar de enige benoemde bewindvoerder – momenteel ene Wally Thackerman – zou de touwtjes in handen hebben.

Natuurlijk zou het fortuin geen twintig miljoen zijn. Voor zover hij wist bedroegen de staats- en federale successierechten veertig procent, wat vrijwel volledig kon worden vermeden met een huwelijks trust. Maar aangezien Netty geen echtgenoot had, zou haar nalatenschap op het hakblok liggen en een makkelijke prooi zijn voor de belastinginners. Acht miljoen aan belastingen verdampt. Hij trok een grimas bij de gedachte dat er zoveel naar de overheid zou gaan.

Maar twaalf miljoen was nog steeds meer dan hij zou verdienen door dertig jaar op de hoek van Main en Maple te werken. Toen herinnerde hij zich iets wat hij in de krant had gelezen. Het Congres had voor het decemberreces zitten klungelen met de belastingtarieven. Hij kon zich de details niet precies herinneren, want gewoonlijk deed hij slechts een halfslachtige poging om op de hoogte te blijven, omdat zijn cliënten zich nooit druk maakten om schenkingen en successierechten.

Hij belde een oud-studiegenoot die bij een prestigieus fiscaal advocatenkantoor in Washington D.C. werkte, een uur verderop. Na het gebruikelijke kletspraatje kwam hij ter zake. Dirk, zijn vriend, moest lachen en zei: ‘Kom op nou, Simon. Heb je het grote nieuws niet gehoord?’

‘Blijkbaar niet.’

‘Het Congres is verdaagd zonder dat de amendementen waren ingetrokken.’

Simon wist niet precies wat dat betekende, dus hij zei maar niks. Dirk praatte toch graag. ‘Die sukkels hebben het flink laten afweten. De deal over de successierechten is geklapt: geen compromis, geen belastingen. Nul, noppes, nada. De komende twaalf maanden zijn er geen federale erfbelastingen, en omdat de meeste staten de federale lijn aanhouden, is dit het ideale moment om te overlijden. Dus zeg maar tegen je cliënten op leeftijd dat ze hun zaakjes op orde moeten brengen en zich klaar moeten maken om de stekker eruit te trekken. Nog even flink uitpakken met kerst en daarna de groeten. Hun kinderen en kleinkinderen zullen hen dankbaar zijn.’

‘O ja! Dat heb ik gezien. Wat een blunder.’

‘Tja, zo gaat het tegenwoordig altijd.’

Nu het gesprek gevaarlijk naar politiek neigde, veranderde Simon van onderwerp en vroeg naar een andere oud-studiegenoot die de strijd tegen kanker aanging. Aangezien ze allebei drukke advocaten waren, wisten ze het gesprek af te ronden met de belofte om elkaar gauw te zien.

Terug naar de twintig miljoen! Simon bestelde nog een biertje en dacht lang na over het gesprek. Later zou hij online wat research doen om uit te zoeken waarom het Congres zo laks was geweest met die bepalingen voor successierechten. Alsof iemand ooit iets zou kunnen begrijpen wat het Congres deed.